

Klokke og Vajra

Klokken og vajraen udtrykker tilsammen den tantriske buddhismes polaritet, de to uadskillelige aspekter af virkeligheden, et "maskulint" og et "feminint" aspekt.

Vajraen - også kaldet en "tordenkile" - er udtryk for det *maskuline aspekt*, og den er symbol på Buddhas sind. Den er den lysende klarhed og den aktive medfølelse. Den yderste del, der set fra enden ligner et kors, er sammen med midteraksen et udtryk for de 5 visdomme. Den midterste del symboliserer universets helhed.

Klokken selv udtrykker det *feminine aspekt*, tomhed og grænseløs åbenhed, befriende visdom og erkendelse. Tomheden og åbenheden vises ved klokkens hule åbning, og visdommen og erkendelsen ved den rene klare tone, som

vækker den mediterende af uvidenhedens søvn. Langs klokkens kant og top er mønsteret hele vajraer, og øverst er der skrifttegn, som angiver forskellige mantraer.

Klokkens "håndtag", er dannet af den ene del af en vajra. Under den ses Buddhas ansigt. De 8 lotusblade over Buddhas ansigt er et udtryk for de 8 vigtigste bodhisattvaer.

Klokken og vajraen anvendes sammen. Når munken i ritualet bruger dem med helt bestemte håndbevægelser, forenes de to aspekter og helheden skabes.

Klokken er fremstillet af en legering af guld, sølv, kobber, tin, jern, bly. Det gør, at den synger, når man med et stykke træ gnider langs kanten. Derfor bruges den ofte på den måde, og den kaldes da "**en syngende klokke**".

Den vestlige treklang er: Krop, sjæl, ånd. I den østlige er det: Krop, tale, sind. Lyden er bindeleddet mellem krop og sind, og bruges derfor ofte i meditation – i form af instrument eller stemme, mantra eller lignende.

Klokken og vajraen er købt ved den store Swayambhunath stupa i Kathmandu, Nepal i 1998.

Klokken er ca. 16 cm. høj og har en flot klar tone. Den er i familie med den syngende krukke, som en munk her står med ved Swayambhunath stupaen.

